

лошотията, а парата пазим в семейството, за да има” (ж., р.1938 г.). Червеният конец с направената муска се слага на ръчичката или на шапката на бебето и на забрадката на майката. Най-често се носят до 40-ия ден след раждането, а в отделни случаи при детето остава до навършване на една година. Със същите предпазващи функции фичерите слагат под възглавницата на бебето сол, парче хляб и клас от метла, които също стоят до 40-ия ден. Грастарите веднага след раждането пекат „богородична пита”, която заедно с лук, желязо и светена вода поставят до главата на родилката. Стоят 40 дена като средство против уроки.

Радост в къщи

При повечето цигански групи е познат *обредът* „понуда” – замесване на специална питка. Той се прави на третия ден от раждането и е свързан с утвърждаването на новия член на групата. Целият комплекс е съчетание от действия, предпазващи майката и новороденото и установяване на връзка между бебето и групата. Софийските йерлии правят „погача” – замесва се специален квасен хляб. Бабата го чупи над главата на детето и след това раздава на родствениците, дошли по този повод на гости. Парче от погачата се пази като апотропейно средство за новороденото (Марушиакова 1992-а: 64, 66).

За йерлиите от Средец и днес съставна част от родилната обрядност е направата на “Мирем анась” (“Мариин хляб”), известна сред българите като „Богородична пита”. В миналото обредът се прави задължително веднага след раждането на детето, а сега – до седмица. Основно действащо лице е свекървата. Тя замесва и изпича питата “Мирем анась”. Кани